

Sygn. akt V CSK 95/18

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Teresa Bielska-Sobkowicz

w sprawie z powództwa P. P., J. P. i G. P.

przeciwko „P.” Sp. z o.o. w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności i zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 7 września 2017 r., sygn. akt I ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od skarżących solidarnie na rzecz pozwanego
5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powodów P. P., J. P. i G. P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 7 września 2017 r. Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), a więc zagadnienia, które wiąże się z określonym przepisem prawnym i którego wyjaśnienie ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw, wymaga jego precyzyjnego sformułowania i wskazania argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. m. in. postanowienie SN z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11).

Chodzi przy tym o zagadnienie nowe, którego wyjaśnienie przyczyni się do rozwoju jurysprudencji.

Sformułowany przez skarżących problem wymagałby oceny, czy sąd uprawniony jest do dopuszczenia opinii biegłego, sporządzonej na potrzeby innego postępowania między tymi samymi stronami, jako dowodu z opinii biegłego w przypadku, gdy okoliczności, na które powołuje się strona sporu, zostały już w toku innego postępowania sądowego między tymi samymi stronami ustalone na podstawie dowodu z opinii biegłego, a aktualnie z uwagi na brak kompletnej dokumentacji pojazdów nie jest możliwe sporządzenie przez biegłego opinii w równym stopniu miarodajnej. Skarżący nie skonkretyzowali przepisu prawa, z którym wiążą powyższe zagadnienie, a argumentacja przedstawiona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie daje podstaw do przyjęcia, że możliwa jest odmienna ocena tego problemu; argumentacja ta jest ukierunkowana wyłącznie w jedną stronę. Wywód skarżących ponadto sprowadza się do polemiki z wnioskami opinii biegłego sporządzonej w niniejszej sprawie, tymczasem ocena dowodów nie poddaje się kontroli kasacyjnej, a Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżących rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia SN z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, www.sn.pl). Oznacza to obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej, wskazującej na zaistnienie powołanej przyczyny kasacyjnej, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia SN z dnia 8 lipca 2009 r., sygn. akt I CSK 111/09, z dnia 12 grudnia 2008 r., sygn. akt II PK 220/08, www.sn.pl).

Przesłankę tę skarżący odnieśli do wątpliwości interpretacyjnych art. 355 § 2 k.c., art. 709¹ k.c. i art. 709⁵ k.c., w zakresie należytej staranności leasingodawcy i jego odpowiedzialności za zapewnienie leasingobiorcy możliwości korzystania z rzeczy. Odnosi się to do utraty pojazdu (przedmiotu leasingu), w sytuacji, w której leasingodawca, będąc stroną umowy ubezpieczenia pojazdu, zgodził się na rozliczenie szkody w uszkodzonym pojeździe jako całkowitej, a zgodnie z umową ubezpieczenia nie było podstaw do przyjęcia takiej szkody. Wątpliwości dotyczą też, zdaniem skarżących, wykładni art. 355 § 2 k.c. i art. 709¹⁵ k.c. i sprowadzają się do kwestii nienależytej staranności leasingodawcy w rozliczeniu umowy leasingu po jej wypowiedzeniu czy rozwiązaniu.

Podnosząc potrzebę wykładni wskazanych przepisów, skarżący również nie sformułowali wyводу prawnego, który uzasadniłby tezę o zaistnieniu tej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w okolicznościach niniejszej sprawy. Brak nawiązania do bogatego dorobku judykatury i doktryny dotyczącego zakresu staranności wymaganej od leasingodawcy po rozwiązaniu umowy. Nie można w tej sytuacji uznać, że potrzeba wykładni powołanych przepisów rzeczywiście istnieje.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.